

INTERNATIONALE BESTSELLER

CHARLOTTE LINK

ZONDAAR

XANDER

THRILLER

VRIJDAG 19 JULI 2019

De huurster van een van de vakantieappartementen had de politie gebeld. ‘Er is net geschoten, hier in het flatgebouw. Volgens mij in het appartement hiernaast. Kom alstublieft heel snel!’

Meteen na dit telefoongesprek was er een tweede schot geweest, vertelden andere flatbewoners zodra de agenten waren gearriveerd. Het appartement, in een flatgebouw aan het strand van North Bay bij Scarborough, was voor twee weken gehuurd door ene Jayden White.

Alle vakantiegasten werden door de agenten naar buiten gebracht. Ze ontruimden de winkels en cafés op de begane grond en zetten een stuk strand dat voor het flatgebouw lag af. Het was een warme dag en de vakantie was net begonnen, zodat het zelfs om elf uur ’s ochtends al wemelde van de badgasten. De politie had alles snel gedaan om de veiligheid van de mensen te garanderen, maar ondanks dat was een gewapende man die misschien tot alles bereid was in dit gebied vol vakantiegangers en badgasten een nachtmerrie voor iedere politieagent. Voor de zekerheid werd de CID, de afdeling Moordzaken, ingeseind. Niemand wist hoe deze zaak zich zou ontwikkelen en niemand wilde later van nalatigheid worden beschuldigd.

Hoofdinspecteur Caleb Hale arriveerde samen met zijn naaste medewerker Robert Stewart, die net twee weken geleden tot inspecteur

was gepromoveerd en sindsdien trots als een pauw rondliep. Caleb vond dat Robert zich sinds zijn promotie arroganter gedroeg dan eerst, hoewel anderen het misschien zelfverzekerder zouden noemen. Caleb had in elk geval de indruk dat hun relatie daardoor was veranderd, een heel klein beetje en moeilijk in woorden uit te drukken. Hij wilde dat ergens in de komende dagen met Robert bespreken.

Caleb keek langs de gevel omhoog. Het pand bestond uit twee grote gebouwen, waarvan het eerste half rond was. Daarin bevonden zich vakantieappartementen die allemaal verschillend waren: eenkamer-, tweekamer- of driekamerappartementen, met uitzicht op zee, of de goedkopere aan de achterkant. De balkons grensden aan elkaar. De balkons aan de voorzijde hadden uitzicht op zee en op Scarborough Castle, dat trots op de landtong stond die de stad verdeelde in North Bay en South Bay. De appartementen bevonden zich boven een heleboel winkels, cafés, een restaurantje en een ijssalon. En boven de ontelbare badgasten. 's Zomers tenminste, want 's winters was het hier volkomen verlaten.

Een van de agenten die helemaal in het begin ter plaatse waren geweest stond naast Caleb en Robert en bracht hen op de hoogte. 'Volgens alle getuigenverklaringen zijn de schoten afgevuurd in een appartement op de derde verdieping. Dat is het appartement dat we vanaf hier kunnen zien, boven de fish-and-chipstent.' Hij wees naar boven.

Caleb keek ernaar. Een appartement zoals alle andere, met een balkon zoals alle andere. Maar de luxaflex was dicht. Geen beweging te zien. Op het balkon was niemand. Caleb kneep zijn ogen half dicht. Er stonden alleen een tafel en drie stoelen.

'De huurder van dat vakantieappartement heet Jayden White,' zei de agent. 'Hij zit daar twee weken met zijn vrouw Yasmin en twee

dochtertjes. Hoe oud de kinderen zijn wist de verhuurder niet; hij schat ze op zes en zeven.'

'Is het gezin hier voor het eerst?' vroeg Caleb.

'Nee. Dit is het vijfde jaar dat ze hier zijn, altijd in de zomer. De verhuurder zei dat er een probleem was met Whites creditcard, maar omdat hij hem zo goed kent vond hij het goed dat de man hem pas aan het einde van de vakantie betaalt, zonder reservering op zijn creditcard.'

'Waar wonen de Whites?'

'In de buurt van Sheffield. White heeft daar een café.'

'Wat zeggen de andere gasten over dat gezin? Als ze al contact met elkaar hebben?'

Het was belangrijk om een indruk te krijgen, maar Caleb wist ook dat hij snel iets moest doen. Iemand was aan het schieten in dat appartement. En er waren daar twee kleine kinderen.

'Niemand had kennelijk echt contact met hen, maar volgens de getuigen die we al hebben gesproken vielen ze niet negatief op. Een rustig gezin, beleefd en heel gereserveerd. De verhuurder beschrijft hen ook zo.'

'U zei dat er iets niet in orde was met Whites creditcard?' vroeg Robert.

De agent aarzelde. 'Niet direct. De verhuurder vertelde dat in de jaren hiervoor dezelfde creditcard was gebruikt, maar dat White zei dat er nu een probleem mee was. Welk probleem vertelde hij niet. Hij beloofde aan het einde van de vakantie contant af te rekenen en omdat er nooit problemen met hem waren geweest ging de verhuurder daar dus mee akkoord.'

'Ik wil de verhuurder zelf graag spreken,' zei Caleb.

'Hij moet hier nog ergens rondlopen,' zei de agent vaag.

Caleb zei maar niet dat het nuttig was geweest om de man in de buurt te houden.

‘Is er een mogelijkheid om contact met White op te nemen?’ vroeg Robert. ‘Of met zijn vrouw?’

De agent haalde berustend zijn schouders op. ‘In het appartement is een vaste telefoon. We hebben dat nummer een paar keer gebeld, maar niemand nam op.’

‘Hoe zeker is het dan dát er nog iemand binnen is?’ vroeg Caleb.

Het was zo volkomen stil daarboven. Straks bleek dat al die politie hier uiteindelijk alleen was om een lege woning te observeren waarvan de bewoners ergens aan het zwemmen waren.

‘Twee schoten,’ zei de agent. ‘Echt, dat hebben verschillende mensen onafhankelijk van elkaar verklaard. Die waren absoluut afkomstig van de derde verdieping. Het appartement van de Whites is het enige waar niemand de deur opendeed. Alle andere appartementen hebben we geëvacueerd en gecheckt. Als daarboven is geschoten kan het alleen daar zijn geweest.’

‘Hm.’ Caleb wist dat je je gemakkelijk kon vergissen in de richting waar geluiden vandaan kwamen. Opnieuw keek hij ingespannen naar boven, alsof de vlakke voorgevel en het verlaten balkon informatie konden opleveren. Wat gebeurde daar achter die volkomen gesloten luxaflex?

‘Wat gaan we doen?’ vroeg Robert.

Caleb veegde het zweet van zijn voorhoofd. Hij vond het verschrikkelijk heet en hier op de promenade was helemaal geen schaduw. Hij keek verlangend naar het zonneschermbaan voor een bar aan het einde van de rij huizen. Speelde het drama zich daar maar af, dan hadden ze allemaal de schaduw kunnen opzoeken. Toch had hij niet de indruk dat iemand zo hevig zweette als hij. Hij was jaloers op Robert, die er zelfs in zijn grijze pak met stropdas koel en onaangedaan uitzag. Caleb had zijn colbert allang uitgetrokken en was toch drijfnaat van het zweet. Hij had die whisky niet moeten drinken, toen

hij vanochtend om negen uur aan zijn bureau zat en aan niets anders meer kon denken dan aan de fles in het afgesloten vak rechtsonder. Met dit hete weer... Maar ja, niemand zou natuurlijk 's ochtends om negen uur zijn eerste glas whisky van de dag moeten drinken. Hij hoopte dat Robert, die vlak bij hem stond, niets rook.

Er kwam een andere agent aan, die Caleb een stukje papier gaf. 'De dochter van de eigenaar van de ijssalon heeft het mobiele nummer van mevrouw White. Ze heeft deze week een keer op de kinderen gepast, toen de Whites 's avonds nog wat gingen drinken. Ze vertelde dat ze het afgesproken bedrag niet had gekregen. Mevrouw White had even geen cash, maar beloofde haar de volgende dag te betalen. Dat is tot nu toe niet gebeurd.'

'Een probleem met de creditcard en geen geld voor de oppas,' zei Robert. 'Eigenaardige samenloop of geldproblemen bij de Whites?'

'Zou kunnen,' zei Caleb. Dit klonk allemaal niet goed. Helaas kwam het vaak door financiële problemen dat mannen, vooral met een gezin, volledig konden doordraaien. Hij nam het papiertje aan en zei: 'Ik bel dat nummer wel even.' Hij pakte zijn mobieltje, toetste het nummer in en zette hem op de speaker zodat Robert het gesprek ook kon horen.

Vergiste hij zich of keek Robert hem inderdaad gespannen aan? Maar dit was niet het moment om daarover na te denken.

Het duurde zo lang dat hij de moed bijna opgaf, maar toen zei iemand met trillende stem: 'Ja?'

'Mevrouw White?'

'Ja.' Het klonk als een fluistering.

'Mevrouw White, u spreekt met hoofdinspecteur Caleb Hale van de CID Scarborough. Bent u op dit moment in een vakantieappartement van Scarborough Beach Chalets in de Peasholm Gap?'

'Ja.'

‘Uw beide kinderen ook?’

‘Ja.’

‘En uw man?’

Yasmin White maakte een verstikt snikkend geluidje. ‘Hij... is hier ook...’

‘Mevrouw White, worden u en uw kinderen bedreigd?’

‘Ja.’

‘Is uw man gewapend?’

‘Ja.’

Caleb veegde opnieuw het zweet van zijn voorhoofd. Hij wilde dat brigadier Helen Bennett, die ook was opgeleid als politiepsychologe, eindelijk kwam. Zij was beter in staat om dit soort gesprekken te voeren dan hij, maar ze had vrij genomen omdat ze een lang weekend wilde doorbrengen met haar moeder, die in Saltburn-by-the-Sea woonde. Ze hadden Helen al gebeld en zij had beloofd dat ze zo snel mogelijk kwam, maar op dat moment zat ze met haar moeder in een café, zodat ze haar eerst naar huis moest brengen. Als ze geluk had kon ze ongeveer een uur later in Scarborough zijn, maar meestal duurde de rit langer, omdat je op de secundaire weg langs de kust vaak achter langzaam rijdend verkeer bleef hangen. Zo te zien moest hij de zaak dus zelf oplossen. ‘Mevrouw White, mensen in het gebouw hebben schoten gehoord. Heeft uw man geschoten?’

‘Ja.’

‘Is er iemand gewond?’

‘Nee, maar...’ Ze liet haar stem dalen en praatte nog zachter. Caleb moest moeite doen om iets te verstaan. ‘U moet ons helpen! Alstublieft! Hij is... Hij is zichzelf niet. Hij wil ons allemaal vermoorden!’

‘Mevrouw White, probeer in elk geval rustig te blijven en niet overstuur te raken. Wij zijn hier om u te helpen. Kunt u me vertellen waar u precies bent? In de voorkamer met het balkon?’

‘Nee. Ik ben in een slaapkamer aan de achterkant, bij de binnenplaats.’

‘Oké. Zijn uw kinderen bij u?’

‘Ja.’

‘En waar is uw man?’

‘Dat weet ik niet. In de woonkamer, denk ik.’

‘Is er een manier waarop u het appartement samen met de kinderen kunt verlaten?’

‘Nee, het raam is te hoog. We kunnen niet springen.’

‘Juist.’ Caleb maakte Robert met een gebaar duidelijk dat hij naar de achterkant van het flatgebouw moest gaan. Daar waren ook al agenten naartoe gestuurd, maar hij wilde dat Robert de situatie zelf in ogenschouw nam. Caleb merkte dat hij meteen gemakkelijker kon ademen toen zijn ondergeschikte niet meer vlak naast hem stond. ‘Hebt u de deur van de slaapkamer op slot gedaan?’

‘Hij heeft de sleutel meegenomen.’

‘Kunt u iets onder de deurkruk schuiven? Een ladekast? Een stoel?’ Hij hoorde dat ze zacht hilde.

‘Nee. Dat zou hij horen.’

‘Kunt u met de kinderen naar de badkamer gaan? En die deur afsluiten?’

‘Nee. Nee, dat is te gevaarlijk. Dan moeten we de hele gang door.’

Zo te horen was ze verstijfd van angst. Caleb kon zich voorstellen dat ze ergens in de slaapkamer zat, met haar beide kinderen tegen zich aan geklemd, met ingehouden adem, zo roerloos mogelijk.

‘We zullen u daar weghalen. Blijf alstublieft rustig.’

Een klikje, en het gesprek was beëindigd. Yasmin White had de verbinding verbroken. Ze had misschien gehoord dat haar man eraan kwam. Of ze was gewoon overstuur geraakt.

Robert kwam terug. ‘Beneden loop je om de ondergrondse par-

keergarage heen en dan door een toegangshek. Alles is mooi beplant en er zijn ook balkons. Het appartement van de Whites natuurlijk niet, hun balkon zit aan de voorkant.

‘Hoe zit het met de appartementen ernaast? Kun je via een balkon het slaapkamerraam bereiken?’

Robert schudde zijn hoofd. ‘Nee. Te ver weg. Als we iemand naar binnen sturen moet dat van boven gebeuren. Met een touw vanaf het dak. Dat is volgens mij iets minder gevaarlijk en veel realistischer.’

Calebs mobieltje ging. Op het scherm stond het nummer van Yasmin White. Hij nam meteen op. ‘Mevrouw White?’

‘Met Jayden White. Jij hebt met mijn vrouw gepraat.’

‘Ja. Meneer White, u spreekt met hoofdinspecteur Caleb Hale. Ik ben blij dat u me belt, heel blij.’ Hij had zelden zo naar Helens aanwezigheid verlangd. Zij zou dit gewoon beter kunnen dan hij.

‘Wat wilde u van mijn vrouw?’

‘Ik wilde weten hoe het met haar gaat. En met de kinderen, de meisjes.’

‘Met iedereen gaat het goed.’ Jayden White praatte monotoon, zonder hoge en lage tonen – nu tenminste. Caleb vermoedde dat de man normaal heel anders praatte. White klonk alsof hij zichzelf niet was, of in een schoktoestand verkeerde. Hij legde een hand op zijn mobieltje en siste tegen Robert: ‘We moeten hier een psycholoog hebben. Die man klinkt alsof hij in trance is.’

‘Helen komt eraan.’

‘Dat duurt te lang. Probeer iemand anders te krijgen!’

Robert rolde heel even met zijn ogen.

Caleb begreep wat dit betekende: Dit zou je zelf ook moeten kunnen, baas!

‘Meneer White, wilt u me vertellen wat er is gebeurd?’

‘Er is niets gebeurd.’

‘Buren hebben gehoord dat...’

‘Die hebben helemaal niets gehoord!’ zei Jayden, nog steeds monotoon. ‘Dikke onzin! Die lui moeten zich met hun eigen zaken bemoeien.’

‘Meneer White, ik kan begrijp heel goed dat u geen zin hebt om uw privé zaken met uw burens te delen. Daarom wil ik dus met u praten. Wij samen, onder vier ogen.’

‘Wat zou ik daarmee opschieten?’

‘Praten is altijd goed. Dan kun je de zaken op een rij zetten.’

‘Niemand kan me helpen.’

‘Ik weet zeker dat wij u kunnen helpen.’

Geen antwoord.

Caleb vroeg: ‘Bent u er nog, meneer White?’

‘Ik ben er nog.’

‘Is het geen goed idee om uw vrouw en dochters naar buiten te sturen? Het is heerlijk weer, dan kunnen ze naar het strand. En dan kom ik bij u. Alleen ik, verder niemand. Dan kunnen we in alle rust met elkaar praten.’

‘Mijn gezin blijft hier!’

‘Oké. Maar mag ik binnenkomen?’

Weer bleef het lang stil.

‘Dat heeft geen zin,’ zei Jayden ten slotte. Hij haalde moeizaam adem.

‘Wat uw probleem ook is, we zullen zeker een oplossing kunnen vinden.’ Caleb merkte zelf hoe dwingend hij klonk. Hij moest voorzichtig zijn, want zodra Jayden het gevoel kreeg dat hij onder druk werd gezet kon de situatie escaleren. Mensen die zichzelf en hun gezin in een situatie zoals deze brachten stonden al heel erg onder druk, met hun rug tegen de muur. ‘Als u dat tenminste wilt,’ voegde hij er daarom aan toe.

Hij dacht aan iets wat Helen een keer over een kidnapper had gezegd, en in zekere zin was deze White een kidnapper: geef hem het gevoel dat hij een keus heeft. Geef hem een beetje ruimte. Zet hem in geen geval klem.

‘Er is geen uitweg,’ zei Jayden.

Dat leek zich te hebben vastgezet in zijn hoofd, in zijn bewustzijn. En dat zou hij vanaf nu op alles antwoorden, wat Caleb ook voorstelde of zei of vroeg: dat er geen oplossing was, geen uitweg, dat niets nog zin had, dat alles voorbij was.

‘Ik weet dat ik niet echt meer tot u kan doordringen,’ zei Caleb. ‘Maar geloof me alstublieft dat het leven ook in moeilijke situaties niet zomaar voorbij is. Geef uzelf en uw vrouw, en vooral uw kinderen, de kans verder te leven. U bent geen man die zoiets doet, een man die een vrouw en twee kleine meisjes gewoon doodschiet.’

‘Daar weet je niets van,’ zei Jayden.

Caleb hoopte dat hij geen fout maakte, maar hij besloot het enige onderwerp dat hij zich op basis van de informatie die hij had gekregen kon voorstellen, te benoemen. ‘Als u misschien financiële problemen hebt, meneer White, dan denk ik...’

‘Ik heb geen financiële problemen!’

‘Nou, des te beter, dan...’

‘Ik zit in een financiële ramp!’ zei Jayden.

Daarna verbrak hij de verbinding.

Een halve minuut later vielen er meerdere schoten.